

Talere, at Forholdene derude nu have naaet et Stadium, der ikke tillader yderligere Fortsættelse. Naar det under de daarlige Forhold, der nu eksistere, overhovedet har været muligt for Jernbanevæsenet at holde det gaaende, skyldes det dels stor Paapasselighed saavel fra det overordnede som det underordnede Personales Side og dels ogsaa de tekniske Hjælpe-midlers Udvikling i Aarens Løb, men nu kan det jo aabenbart ikke slaa til længere. Jeg hilser derfor det foreliggende Forslag med Glæde, men jeg lægger aldeles ikke Skjul paa, at denne Glæde er noget blandet. Det har vel været en almindelig Forventning, at vi, naar vi endelig en Gang kom dertil, at de københavnske Bane-gaardsforhold, navnlig Personbanegaardsforholdene, bleve ordnede, vilde faa en fuldt ud god Ordning, en Ordning, man kunde sige var den bedst mulige. Det forekommer mig imidlertid, at den Ordning, der nu synes at være Udsigt til at opnaa, ikke kan siges at være den bedste, men vist højest kan karakteriseres som den næstbedste. Der er mange og betydelige Mangler ved Planen, hvad der jo allerede er paapeget. Vel maa det erkendes, at den danner en Helhed, men der er dog meget betydelige Skaar i den, den er stærkt udtyndet paa forskellige Steder, en Udtynding, som ingenlunde vil tjene til at lette Trafikforholdene. Jeg skal saaledes, hvad der jo for øvrigt allerede er sket, berøre det beklagelige i, at der ikke mellem Valby, Frederiksberg, Nørrebro og Hellerup bliver etableret en Personbane, men at den Bane, der nu er der, i Fremtiden udelukkende, eller om ikke udelukkende saa dog for Størstedelen skal bruges til Godstrafik og kun undtagelsesvis til Persontrafik. Endvidere maa det bemærkes, at vi jo ingenlunde komme bort fra de store Ulemper, der klæbe ved Niveauoverskæringerne paa meget stærkt befærdede Steder, baade Roskilde Landevej, Peter Bangs Vej, Lampevej, Falkoner-alle, Rolighedsvej, Nordvestvej og Jagtvej. Det er, som alle vide, stærkt befærdede Veje. Selv om nu Togenes Antal ved den Ordning, der kommer til at foreligge, bliver nedsat betydeligt, er det dog sikkert, at Trafikken vil være tilstrækkelig stor til at lægge Færdslen paa disse Veje væsentlige Hindringer i Vejen.

Men det er ikke det eneste Sted, at Planen er bleven beklippet. Der er noget, som jeg synes, er endnu mere beklageligt, og det er Opgivelsen af den saa ofte omtalte Station ved Svanemøllen. Det er

ganske ejendommeligt, at den er bleven tagen ud af Folketinget. Den fandtes som bekendt i Regeringens Forslag, og det er en Station, hvorom der allerede for en Del Aar tilbage har været udtalt levende Ønsker fra Publikums Side. Jeg erindrer saaledes, at der for en Del Aar tilbage i Folketinget, jeg tror endda, det var ved Folketingets daværende Formand, Hr. Høgsbro, blev indbragt et Andragende fra Beboerne derude om at faa en Station anlagt. Det var den Gang, Spørgsmaalet om Kystbanen skulde løses. Det er jo et Kvarter, som er i livlig Vækst, og der er rimeligvis stærk Brug for en Station. Det forekommer mig nu mærkeligt, at et saadant i det hele billigt Ønske ikke er blevet efterkommet, saa meget mere som den højtærede Minister i det Forslag, der blev forelagt Folketinget, havde vist sig villig dertil.

Jeg mener af disse og for Resten af flere Grunde, at der er ikke saa lidt Skuffelse til Stede hos adskillige med Hensyn til den forelagte Plan. Hos de Folk, som ere stærkt interesserede i Færdslen paa Gader og Veje, er Skuffelsen naturligvis størst. Men alligevel er der vist ikke andet at gøre end at se paa Forslaget, som det foreligger, med milde Øjne og endda være glad til, om det kunde lykkes at faa det gennemført. Jeg hilser det derfor, som jeg sagde før, i al Almindelighed med Glæde.

Der er en Side af Sagen, jeg gerne vilde have Lov til at berøre her, fordi den i saa høj Grad berører den Kommune, jeg bor i, nemlig den finansielle Side af Sagen, som netop for denne Kommune jo har en særlig Betydning. Jeg har jo nok hørt, at der er højest forskellige Meninger derom, og det kan der naturligvis ogsaa være, fordi Beregningerne ikke kunne bygges paa bestemte Faktorer; de Faktorer, de ere byggede paa, ere derfor udelukkende jugements. Men for mig staar det saaledes, at jeg maa siges at befinde mig noget i et Dilemma i saa Henseende. Thi Sagen kan jo ses under to Synspunkter, fra Statens og fra Kommunens. Ses den under Statens Synsvinkel, forekommer der mig her at være truffet en i finansiell Henseende virkelig fortræffelig Ordning, som jeg finder mig foranlediget til at komplimentere den højtærede Minister for. Det forekommer mig, at Statens Tarv er varetaget her paa en udmærket Maade, og det maa jo siges at være glædeligt, om Staten nu kan gennemføre denne betydningsfulde